

и тя почна да носи книги и хартии, и да чете и пише по цѣль день, както и азъ.

Майка ѝ не се сърдѣше, нити бранѣше на дѣтето си да си минава времето съ мене. Тя оставаше по-нѣкога да гледа усмихната нейното галено игране и забавляне, — а мене погледваше всекога съ добрина и милостъ.

Но при всичкото това преплиташе се и друго, особено обстоятелство. Въ първитѣ вече денѣе на нашето запознаване, направи ми непознатата дѣвойка единъ знакъ, като си триеше показалцитѣ единъ-о-други и се подмилваше, колкото можѣше по-сладко. Тоя знакъ разбрахъ го на-часѣтъ. Тя ме молѣше да се обрежа — потурча!

Азъ на-часѣтъ ѝ отговорихъ рѣшително — не! Но това нищо не помагаше. Тя подиръ малко повтаряше пакъ истиятъ знакъ, безъ да си разваля сърдцето отъ моята сърдитня. Тия си предумзания правѣше ги тя речн всеки-день, като ми доказваше съ различни знакове, че тогазъ ще се отърва отъ тъмницата, че ще бѣда честитъ.

За да ударя по-силно това ѝ палѣганне, направихъ веднажъ, съ прѣсти кръстъ та ѝ го показахъ, кѣто я поканихъ, тя сама да се покрѣсти. Тя застана за нѣкое време, та ме гледаше плахо съ чернитѣ си свѣтли очи, — тогазъ отведнжжъ дигна глава и направи съ рѣка знакъ: че не ѝ се иска да направи това. Но пакъ, веднажъ, показахъ ѝ новата голѣма библия, що я бѣше превела и печатала тъкмо тогава американската мисионерека дружина, — и като ѝ расправихъ, каква е тя книга, цѣлунахъ я тържественно предъ нея. Тя се загледа плахо, и слѣдъ нѣкое време спусна хубавата си съ врана коса окитена главица на прозорецѣтъ, въ знакъ, че отговаря на мойта покана. Но него всека Туркиня може безъ страхъ да го направи,